

equivocat d'Arbucies. Si Arbucies és humida, ho és amb aquella humitat que és pròpia de totes les poblacions on hi ha abundó d'aigües. Així també són humides poblacions d'estiuatge tan notables com Camprodon, Ribes, Olot i moltes altres. És humitat d'evaporació que mai s'ha considerat perjudicial, quan el terreny és sec i sens enxarcaments d'aigües brutes. El rieral arbucienc és enverdit per una munió de recs i torrentes, que li donen una escaïença sens pariona i de la que'n som tan còfors els arbuciençs; però no permet enxarcaments de cap mena, car arreu, arreu és ben sorrenc i en termenar de ploure, quan ho fa, com un garbell deixa escorrer l'aigua tan depressa, que de seguida hom pot sortir a passejar sens temença a les mollenes.

Arbucies és una població, en quin paratge no s'hi formen mai boires; els seus jorns, descomptant el temps plujós, llisquen tan diàfans i serens com en les costes del nostre mar blau. Forasters emmalaltits de bronquitis cròniques, vinguts de fora, han millorat notablement en afixar la llur estada entre nosaltres. Jo concebeixo que sigui humida i que hom esguardi amb rezel la seva humitat, una encontrada de terreny argilós, rublerta d'enxarcaments, que donen lloc al desenrollament de tota mena de miasmes, on les boires s'hi passegen a son albir i on els canvis de temperatura hi assoleixen caire de brusquetat. Arbucies no és així. Només un apassionament desmesurat i una gran desconeixença de les condicions climatològiques de la nostra vila fan recórrer el tòpic insults i revellit de la seva humitat.

Encara anava jo parlant i ho feia amb el foc i coratge que donen la convicció i l'amor al poble nadiu, quan aquell senyor confes-

sà que no havia estat mai a la nostra vila i que només la coneixia de referències. Restí esglaiat. Així són molts dels que'n bescanten; no han estat mai en la nostra població i es creuen en el dret de atacar-la.—MARIAN

Aires muntanyencs...

En el sostre blau feren filigranes uns núvols blancs i esponjats com el coló. Darrera els arbres hom oïa xiular l'esperit del vent com si fos una ànima malestruga que ens volgués acovardir. Caminàvem.. El Montseny cavaller feréstec amo de les rodalies cada volta ens tenia més a la vora i ens feia suar més. Aquell dia era de festa per ell; la gent hi pujava amb el cor esfonsat i poruc com si la impressió del magne espectacle que albiraria més tard des de la cima, el confongués com un record punyent i inesborrable.

El devallar fou fàcil; la imaginació curulla d'espai veia assequible tota la terra vista i incògnita; i hom es menjava amb els peus rapidament,—amb una velocitat fantàstica—un a un els pams de camí que l'allunyaven de llur poble.

Quan baixàvem alegrois i satisfets de la mutanya es quan vaig sentir l'emoció més forta de la meua vida, hiperbolisme?. Una veu gentil i clara com el cant de l'ocell, cridava desesperadament en mig de la solitud. Una altra veu forta i varonil repetia els crits. En mig de la boscúria el ressó equivoc de les dues veus els allunyava bo i enganyant-los el falç eco... i el Montseny feroç engolidor d'amors pures i sentiments nobles, amb el seu front esquerp i saberut semblava que enraonés al nostre cor dient: heu's aquí dos ànimes que es cerquen i no es troben. Heu's aquí dos ànimes que estimant-se s'allunyen.

JOSEP M.ª BOIXAREU GINESTA